

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1972/2020
28.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Антић, адвокат из ..., против туженог Станица за снабдевање моторних возила ТНГ Лагуна, ББ предузетник,..., чији је пуномоћник Јелица Цветковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2205/18 од 07.11.2019. године, у седници одржаној дана 28.01.2021. године, донео је:

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2205/18 од 07.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2205/18 од 07.11.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану П1 160/17 од 22.12.2017. године, у ставу првом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати таксативно наведене новчане износе на име увећања зараде по основу минулог рада, рада ноћу, рада у државне празнике, трошкова исхране у току рада, регреса за коришћење годишњег одмора, накнаде за неискоришћени годишњи одмор и трошкова доласка и одласка са рада, све са опредељеном затезном каматом. Ставом другим изреке одбијен је захтев за досуђење разлике име увећања зараде по основу минулог рада преко износа досуђеног у ставу првом изреке. Ставом трећим изреке тужиоцу су досуђени трошкови парничног поступка у износу од 109.430,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2205/18 од 07.11.2019. године, жалба туженог је одбијена као неоснована и првостепена пресуда је потврђена у ставовима првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 I 87/18) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне

примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда у конкретном случају нису испуњени услови из цитиране одредбе закона да се дозволи одлучивање о ревизији туженог.

Предмет спора је исплата накнаде из радног односа по основу минулог рада, рада ноћу, рада у државне празнике, трошкова исхране у току рада, регреса за коришћење годишњег одмора, накнаде за неискоришћени годишњи одмор и трошкова превоза. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде нижестепени судови су одлучили применом материјалног права у складу са устаљеном судском праксом, па следи да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Не постоји ни потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за новим тумачењем права.

У вези навода ревизије да су првостепени и другостепени суд пропустили да одлуче о приговору застарелости Врховни касациони суд је након увида у спис предмета утврдио да овај приговор није истакнут од стране туженог до закључења главне расправе.

Указивање ревизије на битне повреде одредаба парничног поступка не представља релевантан основ за изјављивање посебне ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у висини неисплаћеног увећања на зараду поднета је дана 03.12.2014. године, а преиначена је дана 03.08.2015. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде износи 235.138,73 динара, односно 1.956,88 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да у овом спору из радног односа, који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа у смислу члана 441. Закона о парничном поступку већ на потраживање у новцу, вредност побијеног дела правноснажне пресуде не прелази ревизијски цензус, то ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић